

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3068/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене „Erste bank“ АД из Новог Сада, чији је пуномоћник Ђорђе Ђокић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 287/20 од 27.02.2020. године, у седници одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 287/20 од 27.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 287/20 од 27.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 245/18 од 06.11.2019. године, ставом првим, другим и четвртим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о кредиту, закљученог између тужиоца и тужене 19.08.2016. године, па је ставом трећим изреке обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од 19.08.2016. године па до исплате. Ставом петим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о кредиту, закљученог између тужиоца и тужене 30.11.2015. године, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 4.500,00 динара са законском затезном каматом од 01.12.2015. године па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 72.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 287/20 од 27.02.2020. године, жалба тужене је одбијена, првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је

изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018.године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту, тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучитвати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступу у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић